

πλεονέκτημα τοῦτο τοῦ βουλευτοῦ ἐτέθη χάριν τῆς πλήρους αὐτοῦ ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ὅ ἐστι τῆς ἀταράχου ἐκπληρώσεως τῶν βουλευτικῶν του καθηκόντων. Ἐννοεῖται, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον οὐδ' ἔδειαν πρὸς ἐκτέλεσιν τοιούτων ἀποφάσεων δύναται νὰ δώσῃ ἡ Βουλὴ ἔννοεῖται ὡσαύτως, ὅτι πολιτικὴ ἀγωγὴ δύναται πάντοτε νὰ κινηθῶσι κατὰ βουλευτῶν ἐνώπιον τῶν τε πολιτικῶν καὶ τῶν ποινικῶν δικαστηρίων. Ἡ περὶ ἀναστολῆς τῆς προσωπικῆς κρατήσεως διάταξις ἐλήφθη ἐκ τοῦ 43 ἄρθρου τοῦ γαλλικοῦ συντάγματος τοῦ 1830. Καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀπὸ Ἐδουάρδου τοῦ Α', οἱ βουλευταὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς προσωπικὴν κράτησιν διαρκούσης τῆς συνόδου καὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας πρὸ αὐτῆς καὶ μετ' αὐτὴν, συχνάκις δὲ, καὶ μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων, καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη Βουλὴ ἐσπευσαν νὰ ἐλευθερώσωσι προσωποκρατηθέντα μέλη των, ἐνίστε δὲ καὶ διὰ τρόπου λίαν βιαίου, καὶ ἀφοῦ ἐτιμώρησαν αὐστηρῶς τοὺς ἐκτελέσκοντας τὴν κράτησιν ὑπαλλήλους. Τὰ δὲ μέλη τῆς Ἄνω Βουλῆς, ὡς ἐσόβια, οὐδέποτε φυλακίζονται διὰ χρέη. Τὸ 45 ἄρθρον τοῦ βελγικοῦ συντάγματος ἀναθέτει μὲν εἰς τὴν κρίσιν τῆς Βουλῆς, ἂν πρέπη, ἢ ὄχι, νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν προσωπικὴν κράτησιν βουλευτοῦ διαρκούσης τῆς βουλευτικῆς συνόδου (α), ἀλλ' ἐνδέχεται φαρμακτικὴ πλειονότης νὰ ποιήσῃ σκανδαλώδεις κατὰ τοῦτο ἐξαιρέσεις — Ἡ ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου προστεθεῖσα διάταξις, περὶ ἀπολύσεως τοῦ ἤδη ὄντος ὑπὸ κράτησιν βουλευτοῦ, ἐλήφθη ἐκ τῆς γαλλικῆς νομολογίας — Ἀπηλλαγμένως ὡσαύτως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως μένει ὁ πρῶτος βουλευτὴς τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς ἢ τὴν λήξιν τῆς βουλευτικῆς περιόδου· διότι καὶ κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ταύτας ὑπῆρξε λήξις, ἢ γον ἀποπεράτωσις τῆς συνόδου — Διαρκούσης τῆς συνόδου οὐδὲ διὰ λειπομαρτύριον ἐκτελεῖται κατὰ βουλευτοῦ ἀπόφασις, διατάττουσα τὴν διὰ βίας προσαγωγὴν του, ἄνευ ἀδείας τῆς Βουλῆς (β). Ἐννοεῖται, ὅτι οὐδὲ ἡ δι' ἀποφάσεως διαταχθεῖσα ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις, ὡς συνέπεια ποινῆς, διακωλύει τὸν βουλευτὴν τοῦ νὰ προσέλθῃ καὶ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ.

(α) Ἴδε μακρὰς ἐπὶ τοῦ ἄρθρου τούτου συζητήσεις τῆς Συνελεύσεως ἐν ἐπισ. ἐφημ. αὐτῆς, σελ. 528 — 530 καὶ 534 — 537.

(β) Ὁρα ἀπίρασις Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθ. 2 τοῦ 1849.

ΠΛΑΤΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΥΠΟ

Θ. ΚΑΡΟΥΣΟΥ.

Συμπόσιον.

Τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πνεῦμα λαμβάνει συνείδησιν ἑαυτοῦ ἐν τῇ Πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ, ἥτις, ἀνελίττουσα τὰ ποικίλα στοιχεῖα τοῦ ἐθνικοῦ βίου καὶ ὑποβάλλουσα εἰς τὴν βιάανον τῆς πεφωτισμένης τὰς μεταφυσικῆς, πολιτικῆς, ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀρχῆς ἐφ' ὧν ἠρεῖδετο ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς, ἀποπειράται ἵνα, ἐκτριβομένου ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας του τοῦ ὑπὸ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων καὶ τῶν περιστάσεων περιχυθέντος εὐρώτος, παράσχῃ αὐτῷ νέαν λαμπρότητα καὶ στιλπνότητα· ἀλλ' ἡ πραγματικὴ τῆς ἀποπείρας ταύτης ἐκεφυλάττετο ὑπὸ τῆς Προνοίας εἰς ἄλλην ἐποχὴν, εἰς ἄλλην κοινωνικὴν μόρφωσιν, στηριζομένην ἐπὶ τῶν θεμέλιων τοῦ χριστιανικοῦ θρησκευματος. Ὅθεν ἡ πλατωνικὴ φιλοσοφία ὑπὸ ἐσωτερικὴν μὲν ἔποψιν ἢ καθ' ὕλην θεωρουμένη κρίσταται ὡς ἡ ἀνακεφαλαίωσις τοῦ πρωτογόνου ἑλληνισμοῦ, συνάμα δὲ ὡς τὸ προανάκρουσμα καὶ τὸ προοίμιον τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος· ὑπὸ ἐξωτερικὴν δὲ ἢ κατ' εἶδος, ἀναδείκνυται ὡς ὄργανον συντελεστικώτατον εἰς τὴν τῆς διανοίας ἐνάσκησιν καὶ στόμωσιν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας ἐφ' ὅσον διὰ τῆς αὐστηρότητος τῆς διαλεκτικῆς μεθόδου, διὰ τῆς κατὰ τε τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος ἐξεκριθώσεως τῶν ἐννοιῶν, διὰ τῆς ταυτοχρόνου ἐφαρμογῆς τῶν δύο λογικῶν ἐργασιῶν, τῆς ἀναλύσεως καὶ συνθέσεως, ὁρῶναι τὸν νοῦν προπαιδεύουσα αὐτὸν ὅπως ἠρέμα καὶ βαθμικῶς ὀρμώμενος ἐκ τῶν ἐμπειρικῶν καὶ ὁσημέραι εἰς τὰς αἰσθητικὰς ὑποπιπτόντων ἀντικειμένων, προβαίη εἰς ἀνεύρεσιν τῶν μεταφυσικῶν ἐκείνων ἰδεῶν, ἐξ ὧν ἤρτηται ἡ γνῶσις, ἡ συναρμοστικὴ καὶ ἡ συστηματοποίησις τῶν καθ' ἕκαστα.

Ἐντεῦθεν οὖν ἀνγκυριζόντες τὸ βάθος καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας, καὶ προτιθέμενοι ὅπως ἐπιχειρήσωμεν ὅσον ἐνεστί σαφεστέρην ἔκθεσιν τῶν ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενων θεωριῶν, τῶν πρὸς ἀλλήλας ἐνυπαρχουσῶν σχέσεων καὶ τῶν πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῶν ἐφαρμοζομένων λογικῶν μέσων, δυνάμεθα νὰ διεξγάγωμεν εἰς πέρας τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην εἴτε κατιόντες εἴτε καὶ τὸ ἀνάπαιον ἀνιόντες· ἢ ἐν ἄλλοις ῥήμασι, πρὸς ἔκθεσιν τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας δυνάμεθα νὰ τραπῶμεν δύο πορείας ἀντιθέτους· διότι ἡ προτάττοντες τὸ ἐξαγόμενον τῶν πλατωνικῶν μελετῶν μας καὶ προδικτυποῦντες τὰς ἐκ τε τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς τῆς

πρωτότυπου συγγραφῆς καὶ ἐκ τῆς διδασκαλίας τῶν περὶ ταύτην ἀσχοληθέντων νεωτέρων σοφῶν ἀνδρῶν σχηματισθείσας ἀρχὰς καὶ κρίσεις μας, κατερχόμεθα μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἔρευναν τῶν καθ' ἑκαστα, καὶ ὑπὸ τὸ πρίσμα τῶν ἰδεῶν μας προσδιορίζομεν τοὺς σχετικούς αὐτῶν χαρακτῆρας καὶ ἰδιότητάς· ἢ ἀντιστρόφως ἐκ προοιμίων ἐφιστάντες διαδοχικῶς τὴν προσοχὴν μας ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας, καὶ ταῦτα πρῶτον φιλοπόνως ἐπεξεργαζόμενοι διὰ τῆς λεπτομεροῦς ἀναλύσεως τοῦ θέματος καὶ τοῦ ἐμπεριεχομένου τῶν πλατωνικῶν διαλόγων καὶ διὰ τῆς μετ' ἐπιστάσεως ἀνιχνεύσεως τῆς σημασίας καὶ τοῦ σκοποῦ ἑνὸς ἐκάστου αὐτῶν προεξομαλύνομεν τὴν ὁδὸν ὅπως μετὰ τὴν εἰδικὴν γνῶσιν τῶν μερῶν τούτων προβῶμεν ἀνιόντες διὰ τῆς ἐξαγωγῆς θετικῶν πορισμάτων εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἐφ' οὗ ἰστάμενοι εὐσυνόπτως καθορῶμεν τὴν τοῦ ὅλου πλατωνικοῦ ἀρχιτεκτονήματος συμμετρικὴν κατασκευὴν καὶ εὐρυθμον διάταξιν.

Ἐκ τῶν δύο οὖν τούτων ὁδῶν ἡ δευτέρα φαίνεται ἡμῖν προτιμητέα ἐκτὸς ἄλλων λόγων, διότι δι' αὐτῆς μάλιστα κατέχομεν πεδῖον ἀσφαλές καὶ ἐπιτήδειον πρὸς βασιμωτέραν χρῆσιν τῶν ἐνεργειῶν μας, διότι δι' αὐτῆς περιστρεφόμενοι ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς θετικότητος καὶ ὑποβάλλοντες ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀναγνωστῶν σειρὰν γεγονότων ἀναντιρρήτων καὶ προσιτῶν τοῖς πᾶσιν, οἷά εἰσιν αἱ ὑποθέσεις τῶν πλατωνικῶν διαλόγων καὶ ἐκτιθέντες εἰς τὴν κρίσιν τῶν τὰς διασαφήσεις καὶ τὰς ἐντευθεν ἐκποριζομένων σκέψεις καὶ συμπεράσματα, παραλαμβάνομεν αὐτοὺς οἷον εἰ μάρτυρας καὶ κριτὰς τῶν ἐργασιῶν μας, συμπαρακολουθοῦντας ἡμῖν κατὰ τε τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἐμπεριεχομένου καὶ τὴν ἀναγωγὴν αὐτοῦ εἰς τὰς πρώτας ἀρχάς, ὑφ' ὧν καθοδηγουμένη ἡ πλατωνικὴ διάνοια ἐναπέθετο εἰς τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς τὰς διαδοχικὰς στιγμὰς τῆς δαιμονίας αὐτῆς ἀναπτύξεως.

ὑπὸ τὴν δὲ λοιπὴν τῆς ἐμπειρικῆς ταύτης μεθόδου ἀποπειρώμενοι καὶ ἡμεῖς ἵνα διευκρινήσωμεν τὸ οὐσιώδες ἀντικείμενον ἐκάστου πλατωνικοῦ διαλόγου, τὴν ὑπὸ τὰς ἐντέχνους περιελίξεις καὶ συστροφὰς πολλάκις διαλανθάνουσιν συρράφην καὶ ἀλληλουχίαν τῶν μερῶν του, ἐτι δὲ καὶ τὴν τοῦ ὅλου οἰκονομίαν καὶ ἐνότητα, κρίνομεν λυσιτελές ἵνα προκαταρκτικῶς ἐπασχοληθῶμεν εἰς ἐκεῖνον τὸν διάλογον, ὅστις, ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ συζητουμένου θέματος ἐξάγεται, χρησιμεύει ἐν εἴδει εἰσαγωγῆς καὶ προπαιδείας εἰς τὴν φιλοσοφίαν, πραγματευόμενος περὶ τοῦ ἔρωτος, ἥτοι περὶ τῆς τάσεως ἐκείνης, δι' ἧς ὁ φθαρτὸς ἄνθρωπος ἐπιδιώκει τὸ ἀκρότατον τέρμα του, τὴν αἰδιότητα, ἥτις ἐγ-

κεῖται μὲν εἰς τὴν ἀναπτέρωσιν τῆς διανοίας πρὸς τὸ ὄντως ὄν, εἰς τὴν θεωρίαν καὶ πρᾶξιν αὐτοῦ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, περαίνεται δὲ διὰ τῆς φιλοσοφικῆς μελέτης καὶ ἀσκήσεως. Ἔς τοιοῦτον δὲ προεισπαγωγικὸν διάλογον θεωροῦντες μάλιστα καὶ τὸν ἐπιγραφόμενον « Συμπόσιον », ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως τούτου, ἄλλως τε διακρινομένου διὰ τὸ ἀπλοῦν καὶ ὁμαλὸν τῆς ὑφῆς, τὸ χαρῖεν καὶ ἀφελές τοῦ λεκτικοῦ, τὸ ποικίλον καὶ δραματικὸν τῶν διαλεγόμενων προσώπων καὶ τὸ ζωηρὸν καὶ εἰκονικὸν τῆς διηγήσεως. Ἀλλὰ πρὶν ἢ φέρωμεν τὰς ἐπὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ διαλόγου τούτου ἀναγκασίας κρίσεις μας καὶ διασαφήσεις, δεόν νὰ προτάξωμεν περιληπτικὴν καὶ σαφῆ ἀνάλυσιν τῆς ὑποθέσεως.

ὑποθέσις τοῦ διαλόγου. — Ὁ διάλογος οὗτος δὲν εἶναι ἄμεσος διότι δὲν παριστάνονται ἐν αὐτῷ πρόσωπα ἀπ' εὐθείας συνδιαλεγόμενα, ἀλλ' ἔμμεσος ἢ διήγησις διαλόγου προγενεστέρου. Ἀπολλύδωρος, εἰς ἐκ τῶν τοῦ Σωκράτους ἐταίρων, ὅστις ἄλλοτε εἶχε πληροφορηθῆν παρὰ τοῦ συνεταίρου του Ἀριστοδήμου τὰ περὶ τοῦ Συμποσίου, Ἀγάθων ὁ τραγικὸς ποιητῆς, ἐορτάσας τὰ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τραγωδίᾳ του ἐπινίκια, παρεσκεύασε τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τοὺς φίλους του, τὸν Φαῖδρον, τὸν Πausανίαν, τὸν Ἐρυξίμαχον, τὸν Ἀριστοφάνη, τὸν Σωκράτη καὶ ἄλλους, ἐπαναλαμβάνει κατὰ προτροπὴν φίλων ὅσα πρῶτην διηγήθη περὶ τοῦ Συμποσίου ἐκεῖνου πρὸς Γλαύκωνα τὸν ἀδελφὸν τοῦ Πλάτωνος.

Οἱ συνδιαιτυμόνες, διηγεῖται ὁ Ἀπολλύδωρος πρὸς τοὺς φίλους του, ὡς ἤκουσε παρὰ τοῦ Ἀριστοδήμου, συνέθεντο ἀλλήλοις μετὰ τὸ δεῖπνον ὅπως, κακοδιάθετοι ὄντες ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν προτεραίαν γενομένης εὐωχίας, μὴ ἐπιδοθῶσι καὶ νῦν αὖθις εἰς τὴν οἴνοποσίαν, ἀλλὰ μᾶλλον συνδιατρέψωσι διαλεγόμενοι. Ἔς θέμα δὲ τῆς συνδιαλέξεώς των ἐκλέξαντες τὸ τοῦ ἔρωτος, ἐμοθίμως παραδέχονται ἵνα ἐγκωμιώσωσι τὸν θεὸν δεξιόθεν ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κατὰ διαδοχὴν ἕκαστος.

Ὁ Φαῖδρος οὖν πρῶτος κατακείμενος ἐν τῷ συμποσίῳ κατάρχει ἐγκωμιάζων τὸν ἔρωτα διὰ τε τὴν ἀρχιότητα τοῦ γένους του, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἡσίοδος ὅτι ἐγεννήθη μετὰ τὸ χάος, καὶ διὰ τὴν θυμαστὴν ἐπιβροίαν ἣν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν παροξύνων αὐτὰς εἰς τὴν ἀρετὴν. Πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τοῦ λόγου του ἀρύεται πολλὰ παραδείγματα ἐκ τῆς παραδόσεως, οἷον τὸ τῆς Ἀλκίηστιδος, ἥτις διὰ τὸν πρὸς τὸν Ἄδμητον τὸν ἄνδρα τῆς ἔρωτα ἔστεργε μόνη ν' ἀποθάνη, ἀποποικθέντων καὶ αὐτῶν τῶν γονέων του νὰ ὑπαστῶσι τὸν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ των θάνατον· διὸ οἱ θεοὶ ἐκτιμῆσαντες τὴν γενναίαν αὐτῆς πρᾶξιν παρεχώρησαν αὐτῇ τὸ γέρας ἐκεῖνο, ὅπερ σπανίως δωροῦνται εἰς τοὺς ἀθρώπους

τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν. Ἠσαΐτως δὲ καὶ τὸν Ἀχιλλέα, τὸν τῆς Θετίδος υἱὸν, ἐτίμησαν καὶ τὸν ἀπέπεμψαν εἰς Μακάρων νήσους, διότι καίτοι πληροφορηθεὶς παρὰ τῆς μητρὸς του ὅτι ἂν θανατώσῃ τὸν Ἔκτορα, τὴν φονεὺ Πατρόκλου τοῦ ἐραστοῦ του, θέλει ἀποθάνειν, ἂν ὅμως δὲν τὸν θανατώσῃ, ἐπαναστρέψας εἰς τὰ ἴδια θέλει τελευτήσῃν γέρον, προετίμησε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ ἐραστοῦ Πατρόκλου καὶ μὲ θυσίαν αὐτῆς τῆς ζωῆς του, καὶ οὐχὶ μόνον ν' ἀποθάνῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ν' ἀποθάνῃ ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἐκ τούτων οὖν συμπεραίνει ὁ Φαίδρος ὅτι ὁ ἔρως εἶναι μεταξὺ τῶν ἄλλων θεῶν καὶ πρᾶσβύτατος καὶ τιμιώτατος καὶ ἰκανώτατος νὰ παρέχῃ ἀρετὴν καὶ εὐδαιμονίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ζῶντας καὶ μετὰ θάνατον.

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ Φαίδρου ἔπεται ὁ τοῦ Παυσανίου, παραλειπομένων ἄλλων τινῶν μεσολαβησάντων, οὗς ἐπιλαθόμενος ὁ Ἀριστόδημος δὲν διηγῆθη πρὸς τὸν Ἀπολλόδωρον.

Ὁ Παυσανίας, ἐπανορθούμενος τὸν λόγον τοῦ Φαίδρου ἀπλῶς ἐγκωμιάσαντος τὸν ἔρωτα, παρατηρεῖ ὅτι ὤφειλε προηγουμένως νὰ διακρίνῃ δύο ἔρωτας τὸν μὲν χυδαῖον καὶ πάνδημον, τὸν δὲ εὐγενῆ καὶ οὐράνιον, ὡς ἡ Ἀφροδίτη ἦτις δὲν ὑπάρχει ἄνευ τοῦ ἔρωτος εἶναι διττῆ, ἡ μὲν πρᾶσβυτέρα καὶ ἀμήτωρ, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ, ἦν καὶ ἐπονομάζομεν Οὐρανίαν· ἡ δὲ νεωτέρα θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης, ἦν καλοῦμεν Πάνδημον. Αὕτη δὲ ἡ διάκρισις εἶναι ἀναγκαῖα καὶ οὐσιώδης· διότι ὡς πᾶσα πρᾶξις αὕτη καθ' ἑαυτὴν θεωρουμένη δὲν εἶναι οὔτε καλὴ οὔτε αἰσχρὰ, ἀλλὰ προσδιορίζεται ἐκ τῆς καλῆς ἢ αἰσχρῆς χρήσεως, οὕτω καὶ πᾶς ἔρως δὲν εἶναι καλὸς οὐδὲ ἄξιος ἐγκωμίων, ἀλλ' ὁ προτρέπων τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ καλῶς καὶ τιμίως ἐρῆν. Οἱ μὲν οὖν φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, ὁπαδοὶ ὄντες τοῦ πανδήμου ἔρωτος, ἐρῶσιν ἄνευ διακρίσεως φίλου τὰ σώματα μᾶλλον ἢ τὰς ψυχὰς, καὶ μᾶλλον τὰ ἀσθενέστερα τὸν νοῦν, ἢ τὰ ἐρρωμενέστερα, ἀποβλέποντες εἰς τὴν διαβατικὴν ἀκόλαυσιν τῆς αἰσθητικῆς ἡδονῆς, οἱ δὲ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔρωτος ἐπιπνοὶ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἄρβεν, τὸ φύσει ἐρρωμενέστερον καὶ νοημονέστερον, σκοπὸν προτιθέμενοι ἵνα συνδιάγωσι τὸν βίον ἅπντα μετὰ τῶν ἐρωμένων των. Ἰπὸ ταύτην λοιπὸν ἡ ἐκείνη τὴν ἐποψίν θεωρούμενος ὁ ἔρως παρίσταται φόγου ἢ ἐπαίνου ἄξιος· διὸ καὶ οἱ παρὰ τοῖς διαφοροῖς λαοῖς περὶ τούτου ἐπικρατοῦντες θεσμοὶ καὶ ἔθιμα ποικίλλουσι διαφέροντες. Ἐν μὲν Ἠλιδί καὶ Βοιωτίᾳ ἰσχύει ἀπολέτως ἡ παιδεραστία· ἀπεναντίας δὲ παρὰ τοῖς Ἰωσὶ καὶ ἄλλοις λαοῖς τυραννουμένοις ἀπαγορεύεται αὕτη μετὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς φιλογυμναστίας, διότι δὲν συμφέρει εἰς τοὺς ἄρχοντας νὰ ἐμφορῶνται οἱ ὑπήκοοί των ὑπὸ μεγάλων φρονημάτων, οὐδὲ νὰ

συνάπτωσι πρὸς ἀλλήλους ἰσχυρὰς φιλίας καὶ εταιρίας, ὧν ἡ παγίωσις οφείλεται κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν ἔρωτα. Ἀλλὰ τὸ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπικρατοῦν ἔθος περὶ τοῦ ἔρωτος, λέγει ὁ Παυσανίας, εἶναι πολὺ κάλλιον καίτοι μᾶλλον ποικίλον καὶ πολύπλοκον. Ὁ ἔρως αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν δὲν νομίζεται οὔτε καλὸς οὔτε αἰσχρὸς, ἀλλὰ καλὸς μὲν, εἰάν ἐρῆ τις κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς τιμιότητος, αἰσχρὸς δὲ, εἰάν τούναντίον. Ὅθεν ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἐρκαστὴν ὅ,τι εἰς οὐδένα ἄλλον, νὰ παραβαίνῃ καὶ αὐτὸν τὸν ὄρκον του, ἀφ' ἑτέρου οἱ παῖδες ἐπιτηροῦνται ὑπὸ παιδαγωγῶν ἕνεκα τῆς καταχρήσεως τοῦ πανδήμου ἔρωτος. Τότε μόνον λοιπὸν θεωρεῖται ὁ ἔρως παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις νόμιμος, ὅτε ὁ ἐρκαστὴς καὶ ὁ ἐρώμενος συνέρχονται εἰς ταύτον, ὁ μὲν ἐρκαστὴς καταβάλλων πᾶσαν σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν ὅπως παροξύνῃ αὐτὸν εἰς τὴν φρόνησιν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετάς, ὁ δὲ ἐρώμενος ὀργῶν πρὸς σοφίαν καὶ ἐκπαιδεύσιν. Ἐκ τῶν εἰρημένων οὖν ἔπεται ὅτι ὁ οὐράνιος ἔρως εἶναι πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ εἰς ἰδιώτας καὶ εἰς πόλιν, ἀναγκάζων τὸν ἐρῶντα καὶ τὸν ἐρώμενον ν' ἀγωνίζονται ὅλαις δυνάμεσι πρὸς ἀμοιβεσίαν μόρφωσιν καὶ ἠθικοποιήσιν.

Τὸν Παυσανίαν παυσάμενον τοῦ λόγου ὤφειλεν, ὡς εἶπεν ὁ Ἀριστόδημος πρὸς τὸν Ἀπολλόδωρον, νὰ διαδεχθῇ ὁ Ἀριστοφάνης· ἀλλ' οὗτος κωλυόμενος ὑπὸ λυγγῶς ἐπισυμβάσης αὐτῷ ἢ ἕνεκεν πολυφραγίας ἢ ἄλλου τινὸς αἰτίου ἀπευθύνεται πρὸς τὸν παρκαθήμενον ἱατρὸν Ἐρυξίμαχον, προτείνων αὐτῷ ἢ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς λυγγῶς ἢ ν' ἀναλάβῃ ἀντ' αὐτοῦ τὸν λόγον, ἕως οὗ παύσῃ ἡ λύγξ. Ὁ Ἐρυξίμαχος, ἀποδεχθεὶς ν' ἀναπληρώσῃ ἐν τοσοῦτῳ αὐτὸς τὸ κενόν, ὑπαγορεύει συνάμα εἰς τὸν Ἀριστοφάνη τὰ πρὸς θεραπείαν κατάλληλα μέσα.

Ὁ Ἐρυξίμαχος ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπιδοκιμάζων τὴν ὑπὸ τοῦ Παυσανίου γενομένην διάκρισιν τοῦ διπλοῦ ἔρωτος, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἐπικρίνων τὴν στενὴν σημάσιαν, ἣν ἀπέδωκεν αὐτῷ περιστείλας τὴν δυνάμιν του ἐντὸς τῶν ὀρίων μόνης τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ζητεῖ ἵνα ἐπεκτείνῃ αὐτὴν εἰς τε τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, καθόλου δ' εἰπεῖν εἰς πάντα τὰ ὄντα, ἧς τέλος ἐστὶν ἡ τῶν ἐναντίων καὶ τῶν πρὸς ἀλληλα διαφερομένων φιλία καὶ ὁμόνοια. Ἀρχεται δὲ ἐφαρμόζων τὴν θεωρίαν ταύτην ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ τέχνης, τῆς ἱατρικῆς. εἰς ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, λέγει, δεσπόζεται ὑπὸ διπλοῦ ἔρωτος, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ πανδήμου, οὕτω καὶ τὰ ἡμέτερα σώματα ἐλαύνονται ὑπὸ διπλῆς ἐπιθυμίας καὶ κλίσεως, τῆς μὲν ὑγιεινῆς, τῆς δὲ νοσώδους. Ἔργον δὲ τῆς ἱατρικῆς εἶναι τὴν μὲν νὰ προάγῃ καὶ νὰ ἐνισχύῃ, τὴν δὲ ν' ἀποτρέπῃ καὶ ν' ἀποκρούῃ. Ἡ ἱατρικὴ λοιπὸν εἶναι ἡ τέχνη τοῦ συντηρεῖν τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ

τῶν ἐν τῷ σώματι ἐναντιωτάτων, μεταξὺ τοῦ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ, τοῦ πικροῦ καὶ γλυκέος, τοῦ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ, ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ μεταξὺ τῆς πλησμονῆς καὶ ἐκκενώσεως, ἐκλαμβανομένων τῶν ὄρων τούτων κατὰ τὴν πλατυτέραν αὐτῶν σημασίαν. Αὕτη δὲ ἡ σύγκρασις μεταξὺ τῆς πλησμονῆς καὶ τῆς κενώσεως, μεταξὺ τοῦ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ, κ.τ.λ., καλεῖται ἔρωσ. Ἡ ἰατρικὴ ἄρα εἶναι ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐρωτικῶν πρὸς πλησμονὴν καὶ κένωσιν (1). Τί δὲ ἄλλο εἶναι ἡ μουσικὴ, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἐρυξίμαχος, εἰμὴ ἐπιστήμη τῶν ἐρωτικῶν ὡς πρὸς τὴν ἁρμονίαν καὶ τὸν ῥυθμὸν, διότι ὡς ἐν τῷ σώματι ἡ ἰατρικὴ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἡ μουσικὴ ἐντίθησιν ἔρωτα καὶ ὁμόνοιαν μεταξὺ τοῦ ὀξέος καὶ βαρέος, μεταξὺ τοῦ μακροῦ καὶ βραχέος. Ἀνάγκη ἄρα νὰ διακρίνωμεν εἰς τε τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν μουσικὴν καὶ εἰς πάντα τὰ ἄλλα θεῖα καὶ ἀνθρώπινα, τὸν ἔρωτα τοῦτον τὸν κελόν, τὸν οὐράνιον, τὸν τῆς Θυρκνίας μούσης, ἀπὸ τοῦ ἐτέρου τοῦ πανδήμου, τοῦ τῆς Πολυμνίας, ὃν δέον νὰ ἐφαρμόζωμεν μετὰ πολλῆς ἀνασκόπῃς καὶ περισκέψεως, ἵνα μὴ καρπούμενός τις τὴν ἐξ αὐτοῦ ἡδονὴν ἐκπέσῃ εἰς ἀκολασίαν καὶ ἀκράτειαν. Ἀμφοτέρους δὲ τοὺς ἔρωτας τούτους παρατηροῦμεν καὶ εἰς τὴν σύστασιν τῶν ὄρων τοῦ ἔτους· διότι ὅταν μὲν τὰ προμνημονευθέντα στοιχεῖα, τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν, τὸ ξηρὸν καὶ τὸ ὑγρὸν τύχωσι πρὸς ἄλληλα τοῦ κοσμοῦ ἔρωτος καὶ λάβωσιν ἁρμονίαν συγκεκραμένην καὶ σώφρονα, φέρουσιν εὐετηρίαν καὶ ὑγίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἄλλα ζῶα καὶ τὰ φυτά· ὅταν δὲ ἀπεναντίας εἰς τὰς ὥρας τοῦ ἔτους δεσπόζῃ ὁ ἀκρατὴς ἔρωσ, παρέπονται λοιμοὶ καὶ πολλὰ ἄλλα διάφορα νοσήματα καὶ εἰς τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτά· αἱ πάχνηαι καὶ αἱ χάλαζαι καὶ αἱ ἐρυσίβαι εἰσὶν ἀποτελέσματα τοῦ ἀκόσμου καὶ ἀκκανοῖστου ἔρωτος τῶν στοιχείων, ὧν ἡ ἐπιστήμη καλεῖται ἀστρονομία, περιλαμβάνουσα ἐκτὸς τῆς φορᾶς τῶν ἀστέρων καὶ τὰς μεταβολὰς τῶν ἐνιαυσίων ὄρων. Πρὸς δὲ καὶ αἱ θυσίαι καὶ ἡ χρῆσις τῆς μαντικῆς, εἰς οὐδὲν ἕτερον ἀποβλέπουσιν ἢ εἰς τὴν τοῦ καλοῦ διατήρησιν καὶ τὴν τοῦ αἰσχροῦ ἵκασιν· διότι ἅπασαι αἱ ἀσεβεῖς πράξεις εἴτε πρὸς τοὺς γονεῖς ζῶντας καὶ ἀποθανόντας, εἴτε πρὸς τοὺς θεοὺς, προέρχονται ἐκ τῆς ἀμελείας τοῦ κοσμοῦ ἔρωτος καὶ τῆς θεραπείας τοῦ ἐτέρου. Ἡ μαντικὴ λοιπὸν ἀπεργάζεται τὴν μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων φιλίαν, ἐπισταμένη τίνες τῶν ἀνθρωπίνων κλίσεων τείνουσι πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ τί-

νας πρὸς τὴν ἀσέβειαν. Ὅθεν καθόλου μὲν ὁ ἔρωσ ἔχει πολλὴν καὶ μεγάλην δύναμιν, ἀλλ' ὅταν ἐφαρμόζεται εἰς τὸ ἀγαθὸν κανονιζόμενος ὑπὸ τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ πρὸς ἑμᾶς καὶ τοὺς θεοὺς, τότε ἐξασκεῖ τὴν μεγίστην δύναμιν καὶ γίνεται ἡμῖν αἴτιος τελείας εὐδαιμονίας.

Περάναντος δὲ τὸν λόγον τοῦ Ἐρυξίμαχου, ὁ Ἀριστοφάνης, οὐτινος ἡ λυγρὴ εἶχεν ἤδη καταπαύσειν, ἐπιχειρεῖ ὅπως καὶ αὐτὸς συνωδᾷ πρὸς τὸν χαρακτῆρά του ἐγκωμιάσῃ τὸν ἔρωτα ἐπὶ τὸ κωμικώτερον.

Ἴνα γνωρίσητε, λέγει, τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος, δέον νὰ μάθητε πρῶτον τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Κατ' ἀρχὰς ἐκτὸς τῶν δύο φύλων τῶν ἔτι καὶ νῦν ὑπαρχόντων, τοῦ ἀδρῆνος, καὶ τοῦ θήλεος, ἦτο καὶ τρίτον σύνθετον ἐξ ἀμφοτέρων τούτων καλούμενον ἀνδρόγυνον. Ἐπειτα τὸ σχῆμα τότε τῶν ἀνθρώπων ἦτο στρογγύλον, ὧν ὁ νῶτος καὶ αἱ πλευραὶ ἀπετέλουσαν κύκλον. Εἶχον δὲ τέσσαρας χεῖρας καὶ τέσσαρα σκέλη, δύο πρόσωπα πάντη ὅμοια, κείμενα ἐπὶ μιᾷ κεφαλῆς ἐναντία πρὸς ἄλληλα, ἐξαρτώμενα ἐξ ἐνὸς αὐχένος κυκλοτεροῦς, καὶ τέσσαρα ὦτα καὶ δύο μύρια· ὁσάκις δὲ ἐπεχείρουσαν νὰ δράμωσι, περιεφέροντο κυκλικῶς μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένους, ἐπεριδόμενοι ἐπὶ τῶν ὑκτώμελων των. Ἀλλὰ διὰ τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἔπαρσιν τῶν φρονημάτων των ἐπεχείρησαν καὶ ν' ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανὸν ἵνα ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν θεῶν. Ὁ Ζεὺς λοιπὸν μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν βουλευσάμενος πῶς νὰ περιστείλῃ τὴν αὐθάδειάν των, ἐπενόησα, εἶπε, νὰ τοὺς διχοτομήσω ἵνα ἐξασθενήσωσι καὶ οὕτω πολυπλασιαζομένου τοῦ ἀριθμοῦ των καταστῶσι χρησιμώτεροι. Θέλουσι δὲ βραδίξειν ἔρθιοι σπηριζόμενοι ἐπὶ δύο σκελῶν· ἐὰν δὲ καὶ μετὰ τὴν τιμωρίαν ταύτην ἐπιμένωσιν εἰς τὴν αὐθάδειάν των, θέλω πάλιν τοὺς διχοτομήσειν, ὡστε νὰ πορεύωνται ἐπὶ ἐνὸς μόνου σκέλους ὡς οἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις δι' ἐνὸς ποδὸς ἐπὶ τῶν ἀσκῶν χορεύοντες. Ὅθεν μετὰ τὴν διαβούλευσιν ταύτην ὁ θεὸς ἐδιχοτόμησε τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν ἀπόλλωνα νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς των καὶ νὰ μεταστρέψῃ τὸ πρόσωπόν των πρὸς τὸ μέρος τῆς τομῆς, ἵνα θεώμενοι τὴν τιμωρίαν ταύτην ὡσι κοσμιώτεροι καὶ μετριοφρονέστεροι. Διχοτομηθείσης οὖν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἕκαστον μέρος ὑπὸ τοῦ πάθου ἐλαυνόμενον ἐπεδίωκε τὸ ἑαυτοῦ ἡμισυ καὶ συναντώμενα συνεπλέκοντο πρὸς ἄλληλα, καὶ ἐπιθυμοῦντα νὰ συμφυῶσιν, ἀπέθνησκον ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τῆς ἀργίας, ἀποποιούμενα νὰ ἐργάζωνται κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων. Ὁ δὲ Ζεὺς ἐλεήσας τὴν δυστυχίαν των μηχανάται ἄλλο μέσον, μεταθέτει τὰ μύρια εἰς τὸ πρόσθεν μέρος, ἅτινα ἕως τότε ἦσαν κατὰ τὸ ὀπίσθεν, ἵνα διὰ τῆς φιλόκτητος

(1) Κατὰ τὸν Ἱπποκράτη, πλ. κ. ο. ν. ἡ μὲν λέγεται οὐ μόνον περὶ τῆς τροφῆς καὶ τοῦ ποτοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ ἀέρος, τοῦ θερμαντικοῦ, τῆς ἀναπνοῆς κ.τ.λ. κένωσις δὲ περὶ τῶν ἐπιπεδήποτε γενομένων καταναλώσεων τοῦ σώματος, διὰ τοῦ ἰδρώτος, τοῦ περιπάτου, τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἄλλων παραπλησίω.

ἐκπληροῦντες τὰς ἀμοιβαίας κλίσεις τρέπωνται εἰς τὰς ἐργασίας των πρὸς πορισμὸν τῶν πρὸς ζωῆς κειαν. Ἐντεῦθεν οὖν ἔπεται ὅτι ὁ Ἔρωσ εἶναι ἔμφυτος εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐκ δύο ὄντων ἀπαρτιζῶν ἐν ἐπανάγει τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ φύσιν καὶ ὀλικότητα· ἀλλὰ τώρα πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀδικίας μας διεσχίσθημεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἄρα φόβος, προσθέτει ὁ Ἀριστοφάνης, μήπως ἐὰν δὲν εἴμεθα εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς Θεοὺς, διασχισθῶμεν πάλιν ἐκ δευτέρου ὑποδικιζόμενοι καὶ μήπως ἀποβῶμεν ὡς αἱ ζῶγραφοὶ ἐκεῖνοι, αἱ διὰ κατὰτομῆς ἐκτετυπωμέναι εἰς τὰς στήλας, αἵτινες δὲν παριστῶσιν εἰμὴ τὸ ἡμισυ τῆς ῥινόσ καὶ ἐν γένει τοῦ προσώπου. Ἀλλὰ διὰ ταῦτα ἄς προτρέπωμεν ἀλλήλους, ὅπως τὴν μὲν νέην τιμωρίαν ἐκφύγωμεν, τὴν δὲ ἀρχικὴν ἡμῶν ἐνότητα ἀναλάβωμεν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ ἔρωτος, πρὸς ὃν οὐδεὶς ὀφείλει νὰ ἐναντιῶται· ἐναντιοῦται δὲ ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν μισούμενος. Ἐὰν ἄρα ἐξιλεόνωμεν τὸν θεὸν καὶ γινώμεθα μετ' αὐτοῦ φίλοι, θέλομεν εὐρίσκειν τὸ ἡμισυ ἡμῶν μέρος. Δικαίως λοιπὸν πρέπει νὰ ὑμνῶμεν τὸν ἔρωτα, τὸν αἴτιον τῆς εὐδαιμονίας ταύτης, ὅστις οὐχὶ μόνον ἐν τῷ παρόντι λίαν μᾶς ὠφελεῖ συνάπτων ἡμᾶς μετὰ τοῦ ἡμετέρου ἡμίσεος, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι παρέχει μεγίστας ἐλπίδας ἐὰν εὐσεβῶμεν πρὸς τοὺς θεοὺς, νὰ μᾶς ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν καὶ ἐπανορθώσας τὰς ἀτελείας μας νὰ μᾶς καταστήσῃ μακαρίους καὶ εὐδαίμονας.

Τὸν κωμικὸν ποιητὴν εἰπόντα ταῦτα διαδέχεται Ἀγάθων ὁ τραγωδοποιὸς, ὅστις προσημαζόμενος ἐπικρίνει ἅπαντας τοὺς προλαλήσαντας διότι δὲν ἐνεκωμίασαν αὐτὸν τὸν ἔρωτα, ἀλλ' ἐμακάρισαν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὰ ἀγαθὰ, ὧν ὁ θεὸς ἐγένετο αὐτοῖς αἴτιος. Ὅθεν μέλλων ἤδη καὶ αὐτὸς νὰ ἐπαινέσῃ τὸν ἔρωτα, προαναγγέλλει ὅτι πρῶτον θέλει διαλάβειν περὶ τοῦ θεοῦ ὁποῖος εἶναι, καὶ ἔπειτα περὶ τῶν δωρημάτων του. Ὁ ἔρωσ λοιπὸν, λέγει, εἶναι εὐδαιμονέστατος πάντων τῶν ἄλλων θεῶν, διότι εἶναι κάλλιστος καὶ ἀριστος. Εἶναι δὲ κάλλιστος διὰ τοὺς ἐρεξῆς λόγους, πρῶτον μὲν ἐπειδὴ εἶναι νεώτατος τῶν θεῶν παντὶ σθένει ἐκφύγων τὸ γῆρας ὅπερ ταχὺ ὅν μᾶς καταλαμβάνει τάχιον τοῦ δέοντος, συνδιάγει δὲ καὶ συνδιατρίβει ἀείποτε μετὰ τῶν νέων. Κατὰ τοῦτο δὲ ὁ Ἀγάθων διαφωνῶν πρὸς τὸν Φαίδρον εἰπόντα ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι πρεσβύτατος τῶν θεῶν, διατείνεται ὅτι εἶναι νεώτατος καὶ αἰεὶ νέος· διότι ἐὰν ἀνέκαθεν ὁ ἔρωσ ἦτο μετὰξὺ αὐτῶν, δὲν ἐγίνοντο ἐν τῷ Ὀλύμπῳ εὐνουχισμοὶ καὶ δεσμοὶ ἀλλήλων καὶ ἄλλαι πολλαὶ βιαιοπραγίαι καὶ ἐριδες, περὶ ὧν μνημονεύουσιν ὁ Ἡσίοδος καὶ ὁ Παρμενίδης, αἵτινες ἦσαν ἀποτελέσματα τῆς Ἀνάγκης, τῆς Εἰμαρμένης, καὶ οὐχὶ τοῦ ἔρωτος, ὅστις ἀφ' ἧς ἐπο-

χῆς βασιλεύει ἐπὶ τῶν θεῶν, συντηρεῖ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν φιλίαν. Δεύτερον δὲ ἐπειδὴ ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι νέος εἶναι καὶ ἀπαλός· τεκμηρίον δὲ τῆς ἀπαλότητός του εἶναι ὅτι δὲν πατεῖ ἐπὶ γῆς οὐδὲ ἐπὶ τῶν σκληρῶν κρανίων, ὡς ἡ Ὀμηρικὴ Ἄτη, ἀλλ' ἐπὶ τῶν μαλακωτάτων ὄντων· διότι ἐνοικεῖ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅχι ἀδικρίτως εἰς ὅλας, ἀλλ' εἰς τὰς μαλακὰς καὶ τρυφεράς. Καὶ τρίτον ἐπειδὴ ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι νεώτατος καὶ ἀπαλώτατος εἶναι καὶ λεπτότατος· ἄλλως δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσδύῃ παντοῦ καὶ ἀνεπαίσθητος νὰ εἰσέρχεται εἰς πᾶσαν καρδίαν καὶ νὰ ἐξέρχεται.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ κάλλους τοῦ θεοῦ ταῦτα ἔστωσαν ἱκανά· ὅτι δὲ εἶναι καὶ ἀριστος τεκμηριοῦται ἐκ τοῦ ὅτι οὔτε ἀδικεῖ θεὸν τινὰ ἢ ἀνθρώπον οὔτε ὑπ' αὐτοῦ ἀδικεῖται· διότι διὰ τῆς βίας οὔτε ποιεῖ οὔτε πάσχει τι, ἐπειδὴ βία καὶ ἔρωσ εἶναι ἀσυμβίβαστα. Πᾶς τις ὑπέκει ἐλὼν εἰς τὸν ἔρωτα, πᾶσα δὲ ὁμολογία γινομένη ἐκουσίως καὶ αὐτοπροαιρέτως χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς δικαία. Ἐκτός δὲ τῆς δικαιοσύνης μετέχει καὶ πλείστης ἐγκρατείας· διότι ἡ ἐγκράτεια συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἦναι ὑπερτέρα τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, οὐδὲ μία δὲ ἡδονὴ εἶναι ὑπερτέρα τοῦ ἔρωτος· ἐὰν λοιπὸν ὁ ἔρωσ ὑπέρτερος ὦν τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν κυριεύῃ αὐτάς, ἔπεται ὅτι εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐγκρατής. Ἐτι δὲ ὡς πρὸς τὴν ἀνδρίαν οὐδὲ αὐτὸς ὁ Ἄρης ἀνθίσταται εἰς τὸν ἔρωτα, διότι δὲν ἐξουσιάζει ὁ Ἄρης τὸν ἔρωτα, ἀλλ' ὁ ἔρωσ τῆς Ἀφροδίτης τὸν Ἄρη. Ὁ δὲ ἐξουσιάζων τὸν ἀνδρειότατον πάντων τῶν ἄλλων εἶναι ἀνδρειότατος. Περὶ δὲ τῆς σοφίης τοῦ τέλος πάντων παρατηρητέον ὅτι ὁ θεὸς εἶναι τοσαῦτον σοφὸς ποιητὴς, ὥστε καὶ ἄλλους καθιστᾷ ποιητάς. Καὶ τῶντι ποιητῆς γίνεται πᾶς ὅστις ἐμπνευσθῆ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, καὶ ἂν τὸ πρὶν ἦτον ἄμουσος. Καὶ τίς δύναται βεβαίως ν' ἀρνηθῆ ὅτι ἡ γένεσις καὶ ἡ αὐξήσις πάντων τῶν ζώων εἶναι ποίημα τῆς σοφίας τοῦ μεγάλου τούτου δημιουργοῦ, τοῦ ἔρωτος; ἢ τίς δύναται ν' ἀρνηθῆ ὅτι εἰς τὰ ἔργα τῶν τεχνῶν ὅστις μὲν διδασκῆ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀποβαίνει ἐλλόγιμος καὶ περίπυστος, ὅστις δὲ ἀμοιρήσῃ τῆς χάριτός του, σκοτεινὸς καὶ ἄδοξος; Καὶ εἰς αὐτοὺς δὲ τοὺς θεοὺς τὸ πάλαι συνέβαινον, ὡς ἀνωτέρω ἐρρήθη, πολλὰ ἐλέθρια πράγματα ὑπὸ τὸν νόμον τῆς ἀνάγκης· ἀφοῦ ὅμως ἐγεννήθη ὁ ἔρωσ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοκαλίας παρήγαγε πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ εἰς τοὺς θεοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ θεὸς οὗτος μᾶς ἀπλλάττει ἀλλοτριότητος καὶ μᾶς πληροὶ οἰκειότητος. Οὗτος ἐπιστατεῖ εἰς τὰς ἐροτάς, τοὺς χοροὺς, τὰς θυσίας. Οὗτος μᾶς ἐμπνέει τὴν πρότητα καὶ ἐξορίζει τὴν ἀγριότητα· φιλοδωρεῖ τὴν εὐμένειαν καὶ παύει τὴν δυσμένειαν· εἶναι ἴλεως εἰς

τοὺς ἀγαθοὺς, ἀρεστὸς εἰς τοὺς σοφοὺς, θαυμαστός εἰς τοὺς θεοὺς, ζηλωτὸς εἰς τοὺς δεομένους αὐτοῦ, θηταυρὸς πολῦτιμος εἰς τοὺς κεκτημένους· πατήρ τῆς εὐζωΐας τῆς ἀσφρότητας, τῆς μαλθακότητος τῶν χαρίτων, τῶν θελητήρων, τοῦ πόθου· ἐπιμελεῖται τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἀμελεῖ τοὺς κακοὺς· εἰς τὸν κόπον, τὸν φόβον, τὴν ἐπιθυμίαν, τὸν λόγον, συμβουθός, κυβερνήτης, συνεργός, σωτὴρ ἄριστος· ἀγλάισμα τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἡγεμὼν κάλλιστος καὶ ἄριστος· ὄντινα πᾶς θνητὸς ὀφείλει ν' ἀκολουθῆ νὰ ὑμῆ, καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ πρὸς δόξαν τοῦ τὴν θεῖαν ἐκείνην ὠδὴν, ἣν ἐκεῖνος ἄδει· θέλγων καὶ καταπραύνων τὸν νοῦν τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἔρωσ, περαίνει ὁ Ἀγάθων, πρὸς ἃν ἀφιερῶ τοῦτον τὸν λόγον μου μετέχοντα κοσμίας σπουδῆς συνάμα δὲ καὶ ἀστείότητος, καθ' ὅσον ἐγὼ δύναμαι.

Τῶν δὲ συμπροστώτων ἐπευφημησάντων εἰς τὸν λόγον τοῦ Ἀγάθωνος, ὁ Σωκράτης μετὰ τῆς συνήθους εἰρωνείας του ὁμολογεῖ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἀπορίαν καὶ ἐκπληξιν μέλλων νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ λόγον οὕτω καλὸν, οὕτω ποικίλον καὶ θαυμάσιον κατὰ πάντα τὰ μέρη του μάλιστα δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἔνθα ὁ Ἀγάθων ἀνέπτυξεν ἐξαισίαν χάριν καὶ εὐφραδειαν. Ἐπαγγέλλεται οὖν νὰ ἐπαινέσῃ καὶ αὐτὸς τὸν ἔρωτα, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἀποκλειστικὸν ὄρον τοῦ νὰ ἐκθέσῃ περὶ αὐτοῦ μόνην τὴν ἀλήθειαν, διότι οἱ προλαλήσαντες ἀδιακρίτως ἅπαντες ἀπέθλεψαν ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ ἐγκωμιάσωσι μετ' εὐφραδείας καὶ χάριτος τὸν ἔρωτα, ἀδιαφοροῦντες εἴτε ἀληθῆ εἴτε ψευδῆ εἶναι τὰ παρ' αὐτῶν λεγόμενα. Ἐπιτρέψάντων οὖν αὐτῷ τοῦ Φαίδρου καὶ τῶν ἄλλων ἵνα εἴπῃ ὅπως νομίζει προπωδέστερον, ἐξαιτεῖται πρῶτον τὴν ἄδειαν ὅπως ἀπευθῆναι εἰς τὸν Ἀγάθωνα μικρὰν τινα ἐρώτησιν, καὶ ἀποδεικνύει αὐτῷ ὅτι ὁ λόγος του δὲν ἔχεται ἀληθείας ἀπορήνας τὸν ἔρωτα ὡς καλὸν καὶ ἀγαθόν, διότι ἔρωσ σημαίνει ἐπιθυμίαν τινὸς πράγματος, ἐπομένως δὲ εἶναι ἐνδεής τοῦ πρὸς τὴν ἀπευθύνεται· διότι εἶναι κανὼν ἀνεξίτητος ὅτι ὁ ἐπιθυμῶν ἐπιθυμεῖ τὸ μὴ ἔτοιμον καὶ τὸ μὴ πικρὸν ὕπερ δὲν ἔχει, καὶ οὐ τινὸς εἶναι ἐνδεής. Ἴδου τὸ σημαίνον τῆς ἐπιθυμίας καὶ τοῦ ἔρωτος. Ἀλλ' ὁ ἔρωσ δεῖται τοῦ καλοῦ· ὁμολογητέον ἄρα ὅτι ὁ ἔρωσ ἐνδεής ὦν κάλλους καὶ ἐπιθυμῶν αὐτὸ δὲν εἶναι καλός. Ἀλλ' ἐὰν ὁ ἔρωσ δέηται τοῦ καλοῦ, τὸ δὲ καλὸν ἦναι ἀναπόσπαστον τοῦ ἀγαθοῦ, δεῖται ἄρα καὶ τοῦ ἀγαθοῦ. Ὅθεν ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι οὔτε καλός οὔτε ἀγαθός.

Τεθείσης οὖν ἀσφαλῶς τῆς ἀρχῆς τούτης, ἦν ὁ Ἀγάθων ἀναγκάζεται ὑπὸ τῆς ἀδυσωπήτου διαλεκτικῆς ἵνα παραδεχθῆ καίτοι ἀντιφάσκων πρὸς τὰ παρ' αὐτοῦ πρότερον εἰρημένα περὶ τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ ἔρωτος, ὁ Σωκράτης ἐπι-

τηδαίως ἀναφέρει ὅτι καὶ αὐτὸς ἄλλοτε κατείχετο ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀπάτης δοξάζων ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι μέγας θεός καὶ καλός, ἔως οὗ ἐδιδάχθη τὰ περὶ τοῦ ἔρωτος παρὰ τῆς Μαντινικῆς Διοτίμας, ἥτις θεόπνευστος οὔσα καὶ τιμωμένη παρὰ τῶν Ἀθηναίων χάριν τῆς ἀγιότητός της, τὸν εἶχε μυσταγωγῆσαι εἰς τὰ ἐρωτικά. Ταύτην δὲ τὴν μετὰ τῆς Διοτίμας συνδιάλεξιν του, λέγει ὁ Σωκράτης, προτίθεται ἤδη νὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς παρυστώτας ὡς ἴδιον αὐτοῦ λόγον περὶ τοῦ ἔρωτος. Ὅθεν ἰδοὺ ἡ διδασκαλία τῆς σοφῆς ἐκείνης γυναικός. Ὁ ἔρωσ, εἶπεν ἡ Διοτίμα πρὸς αὐτὸν δὲν εἶναι οὔτε καλός οὔτε ἀγαθός, οὐχὶ δὲ ἐπομένως αἰσχρὸς καὶ κακός, ἀλλὰ τι μεταξὺ τούτων. Ὅθεν ἀπατῶνται οἱ ὁμολογοῦντες ὅτι αὐτὸς εἶναι μέγας θεός· διότι τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ θεοῦ εἶναι ἡ καλλονή, ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ εὐδαιμονία· ἀνάγκη οἱ θεοὶ ἅπαντες νὰ ἦναι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ εὐδαίμονες. Ἀλλ' ὁ ἔρωσ, ἄμοιρος ὦν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ ἐπιθυμῶν αὐτὰ τρυτὰ ὧν περὶ ἐστὶν ἐνδεής, πῶς δύναται νὰ ἦναι θεός; Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἦναι θεός, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι εἶναι θνητός, ἀλλὰ τι μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου, ἦτοι δαίμων· διότι πᾶν τὸ δαιμόνιον εἶναι μεταξὺ θεοῦ καὶ θνητοῦ, οὐ τινὸς ἔργον εἶναι νὰ γίνεταί διερμηνεύς καὶ μεσίτης μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων· διότι ὁ θεός δὲν ἀποκαλύπτεται ἐμέσως εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ διὰ τῶν δαιμόνων συγκοινωνεῖ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἴτε ἐγρηγορούτας εἴτε καθεύδοντας. Οὗτοι δὲ οἱ δαίμονες εἰσι πολλοὶ καὶ διαφόρων εἰδῶν, εἰς δὲ τούτων εἶναι καὶ ὁ ἔρωσ· ἵνα δὲ ἐννοήσωμεν, λέγει ἡ Διοτίμα, διατί οὗτος ἔλαχε μέσης τινὸς φύσεως μεταξὺ ἀτελείας καὶ τελειότητος, ἀνάγκη νὰ διηγηθῶμεν πόθεν ἔλκει τὸ γένος. — Κατὰ τὰ γενέθλια τῆς Ἀφροδίτης, οἱ θεοὶ ἐποίησαντο εὐωχίαν, ἐν ἣ μεταξὺ τῶν ἄλλων παρευρίσκετο Πόρος ὁ υἱὸς τῆς Μήτιδος (1). Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἦλθεν ἡ Πενία καὶ στᾶσα περὶ τὰς θύρας προσήτει ἐκ τῶν τῆς εὐωχίας περισσευμάτων. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ὥραν ὁ Πόρος μεθυθεὶς τοῦ νέκταρος εἰσῆλθεν εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον, ἔνθα βεβασημένος τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῆς μέθης ἀπεκοιμήθη. Ἡ Πενία οὖν ἐπιβούλως σχεδιάσασα διὰ τὴν ἀπορίαν της νὰ παιδοποιήσῃ ἐκ τοῦ Πόρου, κατακλίνεται παρ' αὐτῷ καὶ συλλαμβάνει τὸν ἔρωτα. Διὰ τοῦτο ὁ ἔρωσ συλληφθεὶς ἐν τοῖς γενεθλίοις τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἅμα φύσει ἐραστῆς ὦν τοῦ καλοῦ, ἐγένετο ἀκόλουθος καὶ θεράπων αὐτῆς καλῆς οὔσης. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶναι υἱὸς τοῦ Πόρου καὶ τῆς Πενίας

(1) Ὁ Πόρος, ἦτοι ἡ ἐπίνοια, ἡ ἐφεύρεσις καλεῖται υἱὸς τῆς Μήτιδος ἦτοι τῆς εὐβουλίας καὶ τῆς φρονήσεως, διότι παρίσταται ὡς ὁ θεός ὁ πορίζων καὶ ἐπινοῶν ἀληθῆ καλλονήν, σοφίαν καὶ ἀγαθότητα.

μετέχει τῆς φύσεως ἀμφοτέρων· διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν καθὼ υἱὸς τῆς Πενίας εἶναι πάντοτε πένης, ἰσχνός, αὐχμηρὸς, ἀνυπόδητος, ἀοικὸς, ἐν ὑπὸ κίθρῳ κοιμώμενος ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς· ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς φύσεως ἐπιδιώκει τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ, εἶναι ἀνδρείος, ἐπιχειρηματίας, θηρευτῆς ἐπιτήδειος, μηχανορράφος, φιλομαθής, διὰ παντὸς τοῦ βίου φιλοσοφῶν, ἐπειδὴ μετέχει τῆς φύσεως τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς· διότι φιλοσοφεῖ ὁ μὴ πω κατέχων τὴν ἀλήθειαν, ὡς τὴν κατέχει ὁ θεὸς, ἀλλ' ὁμῶς αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην ταύτης. — Τοιαύτης λοιπὸν οὕσης τῆς τοῦ δαίμονος φύσεως ἃς θέσωμεν νῦν τὸ ζήτημα, τίς ἢ ἐξ αὐτοῦ ὠφέλεια τοῖς ἀνθρώποις· διότι τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου τῆς Διοτίμας. Ὁ καλούμενος ἔρωσ εἶναι, λέγει, κυρίως ἢ εἰς ἅπαντας ἔμφυτος ἐπιθυμία τῆς εὐδαιμονίας. Ἄπαντες ἐρῶσι πάντοτε τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν. Ἀλλ' ἡ συνήθεια τῆς γλώσσης οἰοῦνται ἀποσπάσασα τὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτος ἀπὸ τοῦ ὅλου γένους, περιέστειλεν αὐτὸ πρὸς ἐπιχαρακτήρισιν ἑνὸς μόνου εἶδους ἐπιθυμίας. Καὶ καθὼς ἡ λέξις ποίησις σημαίνει καθόλου μὲν τὴν αἰτίαν ἣτις μεταβάλλει ὅτιδήποτε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ ὄν, ὥστε πᾶσα ἐργασία οἰασθῆποτε τέχνης εἶναι ποίησις, εἰδικώτερον δὲ ποίησις καλεῖται ἐν μόνον αὐτῆς, τὸ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰ μέτρα, οὕτω καὶ ὁ ἔρωσ καθόλου μὲν σημαίνει πᾶσαν ἐπιθυμίαν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς εὐδαιμονίας, εἰδικώτερον δὲ περιορίζεται ἐντὸς στενωτέρου κύκλου σημαίνων τὴν τάσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ γεννᾶν καὶ τίκτειν καλὸν ἐκ καλοῦ καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν· διότι ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου ὅταν φθάσῃ εἰς ὠρισμένην ἡλικίαν ἐπιθυμεῖ νὰ τίκτῃ, πλὴν δὲν δύναται νὰ τίκτῃ ἐν τῷ αἰσχνῷ ἀλλ' ἐν τῷ καλῷ. Καὶ κατὰ μὲν τὸ σῶμα ἢ συνουσία τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναίκος εἶναι τόκος, ὅστις εἶναι ἔργον θεῖον· διότι τὸ θνητὸν ζῶον γίνεται ἀθάνατον διὰ τούτου μόνου τοῦ μέσου, διὰ τῆς συλλήψεως καὶ τῆς γεννήσεως. Ὅθεν τὸ κύριον ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος δὲν εἶναι τὸ καλόν, ἀλλ' ἢ ἐν τῷ καλῷ γέννησις καὶ σύλληψις, ἣτις τὴν θνητὴν ἡμῶν φύσιν ἀποτελεῖ ἀειγενῆ καὶ ἀθάνατον· διότι ἡ φύσις ἡμῶν ζητοῦσα ὅσον ἐνεσσι νὰ διαρκῆ αἰεὶ καὶ νὰ ἦναι ἀθάνατος, ἐπιτυγχάνει τούτου διὰ μόνης τῆς γενέσεως, δι' ἧς ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ ἀπαύστως καταλείπει ἕτερον νέον. Ἴδου πῶς τὸ θνητὸν σῶμα καὶ πᾶν ἄλλο, μετέχει ἀθανασίας. Ἐντεῦθεν δὲ ἐξηγοῦνται τὰ τεράστια ἐκεῖνα φαινόμενα τὰ κατὰ τὴν γέννησιν· ἢ μίξις τῶν φύλων, ἢ πρόνοια καὶ ἢ αὐταπάρνησις τῶν γονέων ὑπὲρ τοῦ γεννωμένου παρατηρουμένη οὐχὶ μόνον εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις ἐνδέχεται νὰ ἐνεργῇ ἐν γνώσει καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ εἰς ἅπασαν

τὴν φύσιν. Τὸ κυριώδες αἷτιον τῶν φαινομένων τούτων εἶναι ὅτι πάντα τὰ θνητὰ ὄντα ὀργῶσι καὶ τείνουσι πρὸς τὴν ἀθανασίαν.

Ἀλλ' ὑψηλοτέρα ταύτης τῆς σωματικῆς γεννήσεως εἶναι ἢ ψυχικὴ, ἢ ἢ φιλοσοφικὴ παιδευσις. Ταύτης δὲ ἔκγονα εἰσὶν ἢ φρόνησις καὶ αἰ ἄλλαι ἀρεταί, ἃς τινὰς γεννώσιν οἱ ποιηταὶ καὶ ἐκ τῶν τεχνιτῶν οἱ εὐμοιροῦντες ἐφευρετικοῦ νοῦς· ἐκ τῶν διαφόρων δὲ εἰδῶν τῆς φρονήσεως τὸ κάλλιστον καὶ μεγαλοπρεπέστατον εἶναι ἢ σωφροσύνη καὶ ἢ δικαιοσύνη, ἣτοι αἰ ἀρεταὶ ἐκεῖναι αἰ ἐγκαθιδρύουσι τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐνομίαν εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς ἀνθρωπίνας κοινωνίας. Ὅταν τις λοιπὸν θεῖος ὢν ἐγκυμονῇ παιδιόθεν κατὰ τὴν ψυχὴν, καὶ φθάσας εἰς ὠριμον ἡλικίαν ἐπιθυμῇ νὰ τίκτῃ καὶ νὰ γεννᾶ, τότε καὶ αὐτὸς περιτρέχων ζητεῖ τὸ καλὸν ἐντὸς τοῦ ὁποίου δύναται νὰ γεννήσῃ· διότι ἐν τῷ αἰσχνῷ οὐδέποτε θέλει γεννήσῃν. Κατεπειγόμενος οὖν ὑπὸ τῆς ὀρμῆς ταύτης ἀσπάζεται τὰ καλὰ σώματα μᾶλλον ἢ τὰ αἰσχνὰ, καὶ ἐὰν συναντήσῃ ψυχὴν καλὴν καὶ γενναίαν καὶ εὐφυῆ, ἀσπάζεται περιπαθῶς συναμφοτέρα, καὶ πρὸς τοῦτον τὸν ἀνθρώπον εὐθὺς εὐπορεῖ λόγων περὶ ἀρετῆς, περὶ ἰδιοτήτων καὶ πράξεων τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρὸς, καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ τὸν ἐκπαιδεύῃ. Ὅθεν διὰ τῆς μετὰ τοῦ καλοῦ συγκοινωνίας καὶ ἐπαφῆς τίκτει καὶ γεννᾶ τὸ κυοφορούμενον, καὶ συνεκτρέφει μετὰ τοῦ ἐρωμένου του τὸ γεννηθέν. Καὶ πᾶς τις ἤθελε προτιμήσειν τοιοῦτους παῖδας ἀντὶ σαρκικῶν, ἐὰν ἀποβλέψῃ εἰς τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους περιωνύμους ποιητὰς μακαρίζων αὐτοὺς διότι κατέλιπον τοιαῦτα ἔκγονα, ἅτινα ἀθάνατα ὄντα παρέχουσι αὐτοῖς ἀθάνατον φήμην καὶ μνημόσυνον· ἢ ἐὰν ἀποβλέψῃ εἰς τὸν Λυκούργον καὶ τὸν Σόλωνα θαυμαζομένους διὰ τοὺς παῖδάς των τοὺς σώσαντας τὴν Ἑλλάδα. Ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ ἄλλοι ἄνδρες ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος παραγαγόντες πολλὰ λαμπρὰ ἔργα καὶ γεννήσαντες ποικίλας ἀρετὰς διὰ τοὺς τοιοῦτους παῖδάς των ἀπεθεώθησαν.

(Ἐπιταὶ τὸ τέλος.)

Ἡ ΜΑΡΚΕΣΙΑ ΣΙΡΕ.

(Εὐνείχ. Ἰδε φυλλάδ. 391.)

B.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὡς εἶχε προειπεῖ ὁ ἰατρὸς, ὁ ἀσθενὴς ἀνέλαθεν. Δί' ὧν ἡμέραι αὐταὶ εἶχον παρέλθει ἡσυχώτατα· οἱ ἐν τῷ πύργῳ ὑπνέται, τρεῖς μόνον τὸν ἀριθμὸν, εἶχον μυθῆ τὸ συμβάν καὶ